

det forstaar jeg ikke. Hvorfor skulde man stille den Fordring? Og hvorfor skulde en Minister gaa ind paa den? Ministeren har stillet et Forslag, mener altsaa, at saaledes bør det være, det andet Ting har vedtaget det, og inden han har faaet en Afstemning i Tinget, faar han saa fra dette Tings Udvalg et saadant Spørgsmaal som nævnt, om han ikke vil gøre det og det, og det uden at han har nogen som helst Garanti for, at det eventuelt af ham i Henhold hertil affattede forandrede Forslag i det hele kommer frem i Tinget, og uden at han derfor er en Smule nærmere ved Afgørelsen, maaske endogsaa fjernere derfra. Nej, der maa i hvert Fald først, forinden man kan vente et nyt Forslag fremsat, foreligge en Afstemning af Tinget, fremkaldt ved en Udvalgsbetænkning; først da vil Spørgsmaalet ligge for. Derfor kan den højtærede Minister ikke sige, at dette viser, at jeg ikke vil deltage i Arbejdet paa at give Lovforslaget en anden Skikkelse. Et er nemlig, om jeg vil omkalfatre mit eget Lovforslag blot paa Grund af en Skrivelse fra Udvalget, et andet er, hvorledes jeg vil stille mig, naar der fra Tingets Side fremkommer et saadant Forslag. Jeg kan overhovedet ikke se Sammenhængen mellem dette, og at Udvalget, naar det ikke anser Formen for heldig, men i øvrigt billiger Indholdet, betragter sig som fritaget for at arbejde paa Sagen. Det gør man ikke i det andet Ting, og i dette Ting er det jo heller ikke saa sjældent Tilfældet, at et helt Lovforslag paa adskillige Paragraffer er blevet forandret ved et Ændringsforslag, lydende saaledes: „Loven affattes saaledes“ — og saa har faaet en helt ny Affattelse. Det samme kunde man gøre her, saa meget lettere som det her kun vilde dreje sig om nogle ganske faa Paragraffer. Det ærede Medlem sukkede i Aar over de 23 Paragraffer, og det samme gjorde han i Fjor. Naar det hele skulde reduceres til nogle Bestemmelser om, hvor der skulde gives denne særlige 3 Aars Frist, og om Bevisbyrden — jeg antager, det hele kunde gøres i 2—3 Paragraffer — saa kunde det ærede Medlem jo dog forsøge paa at affatte dem og saa lade os faa det frem gennem en Udvalgsbetænkning. Det er rimeligt nok, at Udvalget ikke vilde gøre noget ved det, men jeg kan virkelig ikke anerkende Berettigelsen af den Grund, som det ærede Medlem anførte for, at noget saadant vilde ske, om end Frygten for de 23 Paragraffer maaske kan være tilstrækkelig Grund for det ærede Medlem til ikke at arbejde

†

derpaa. Jeg kan altsaa ikke anerkende, at det er Ministeriets Skyld, naar Lovforslaget ikke maatte blive fremmet i Aar.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Krabbe: Jeg tillader mig at foreslaa dette Lovforslag henvist til det Udvalg, som nys blev besluttet nedsat angaaende Forslag til Lov om Ansættelse af en Straffedommer i Aarhus.

Uden Forhandling og Afstemning

vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 1ste April 1891 om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage samt paa Grundlovsdagen.

(Lovforslaget findes i Tillæg A, Spalte 1937.)

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Svend Høgsbro: Som det fremgaar af de Bemærkninger, der ledsage det foreliggende Lovforslag, og af de Udtalelser, hvormed den højtærede Justitsminister indbragte det, er det foranlediget ved et Andragende, der i Fjor indkom her til Folketinget fra Bestyrelsen for „Dansk fotografisk Forening“, og som var ledsaget af et særligt Andragende med 160 Underskrifter fra Fotografer omkring i Landet. Men ikke blot er det foranlediget derved, det er ligefrem begrundet derved. I Bemærkningerne til Lovforslaget hedder det om Grunden til dets Fremkomst: kun, at man har ment saa vidt muligt at burde imødekomme det fremsatte Ønske. Hertil er i og for sig intet at bemærke; det er fuldstændigt naturligt, at den ærede Minister, naar der indkommer et Andragende om at faa en ny Lov fra den Stand, som det angaar, og det tilmed ledsages fra Folketinget med dets Anbefaling, fremkommer med Forslag derom. Dog maa jeg rigtignok sige, at naar saa dette Lovforslag paa meget væ-